

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, Tractatus
Tres spirituales**

Arias, Francisco

Coloniae, 1615

7. Quòd beneficio mortificationis magna pare naturæ corruptelam sanare
poßimus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48767](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48767)

minem cum hac labe & corruptela, nulla præcessisset culpa: minimum ea integritate naturam ornasset, quæ qua cõgruenter rationi naturali vitæ traduceret. Si enim cæteris animantibus omnibusque creaturis ea adiumentum impertiuisset, quæ ad vitam eorum naturam conuenientem tolerandam attinebat, cur homini, cuius causa illa omnia constituta fuere, ea denegasset? Vnde sequitur, solam esse veri Dei legem, quæ hanc corruptionem & noxam eiusque medelam, quæ sola fuit lex Christiana, patefacit. Aliorum documentum est, quod hinc discimus, quibus præsidij, diuina adiutate gratia, corruptionem hanc tollere, naturæ integritatem ac salutem restituere, si non omni ex parte, quoad passionibus, quod in hac vita fieri non potest, saltem quadantenus, eas coercendo & reprimendo, possemus.

CAPVT VII.

Quod beneficio mortificationis, diuina gratia adiuti, magna parte nature corruptelam, ex peccato consecutam, sanare possumus.

Ratio & ars hanc generalem morbis omnibus præscribunt

MORTIFICATIONE. 219

medicinam, applicare, nimirum, con-
 traria, hoc est, plus æquo, frigidis cali-
 da, humidis sicca, &c. vt hoc antidoto
 humores ad symmetriam quandam
 traducantur. Morbus & corruptela na-
 turæ nostræ in hoc consistit, quod ani-
 mus noster amore proprio, & cupidita-
 tibus carnis addictus, plus æquo in hie
 perfruentis voluptatibus & delitijs
 corporalibus, ambiat honores & impe-
 ria in alios, congerendis opibus stu-
 deat, summamque libertatem, qua fa-
 ciat, quicquid collibuerit, affectet. Re-
 medium huic morbo curando præsen-
 tissimum adhibuerit, qui applicuerit
 contraria. Caro aspirat ad sua cammo-
 da & delicias? comprimatur pœnitentijs;
 asperiore veste, cilicio, duritie lecti, di-
 sciplinis, ieiunijs, fame, siti, cibus insi-
 pidis, labore diurno nocturnoque ca-
 lore, frigore, & in orationibus vigi-
 lantia. Anhelat ad honores, & vult alijs
 anteferri? contemni & pudore affici
 se patiat, extra intraque confessio-
 nem errata sua prodat; non excuset
 nec defendat obiectos ab alijs lapsus,
 locum inferiorem in conuentu homi-
 num deligat, ad viliora ministeria
 se abijciat, in disputationibus con-
 tentionibusque alijs cedat victoriam.

CORP

SVL
 uptela
 imum
 tet not
 ali vira
 i man
 diume
 am nat
 etine
 nia col
 quire
 ac com
 elã, qu
 cit, Al
 ne dif
 adiuu
 ollere
 m refe
 d passio
 n pote
 endo
 magis
 upie
 eralem
 ribunt
 m

contumelias & illusiones æquo animo
 toleret, malum in bono vincat, aduer-
 rijs suis serenum ostendat vultum,
 etiam beneficijs deuinciat. Teneatur
 dio congerendarum opum, & thesa-
 rorum, lauteque & magnificè tra-
 ri auct? nitatur vti rebus parui pretij
 vilibus, & conetur etiam in quibusdam
 sibi subtrahere quæ videntur quodam
 modo necessaria, eoque plus erogare
 pauperes. Amat libertatem? subiciatur
 consilio & voluntati aliorum. Hæc
 & ratio est, sanandæ naturæ corruptæ
 Virga admodum curua: recta fieri no-
 quit, nisi sæpius in aduersam partem
 flectatur. Sic natura nostra vitio pe-
 mæuæ corruptionis plus æquo inclina-
 ta ad amplectendas terrenas volupta-
 tes, honores, diuitias, & fugienda co-
 rum contraria, inopiam, contumelias,
 pœnitentias, detorquenda est in con-
 trariam partem; nempe vt non modo
 superuacanea reseccet, sed etiam neces-
 saria aliquando sibi subtrahat, vt hono-
 ribus etiam licitis subinde renuntiet,
 vt patienter fortiterque toleret homi-
 num ludibria, quæ sine villo peccato
 poterat refugere: sic enim fiet, vt sensim
 prauos animi affectus extirpet, vitæque
 sanctimonia, Dei benevolentiam sibi

con-

conciat, ad plenam aliquando obtinendam contra perturbationes quotidianas victoriam.

Præclare in hanc sententiam alicubi S. Bernardus scribit, Lauari quidem breuissimo tempore nos posse, sanari tamen non posse, nisi longissimo. Nam vt animo nostra à peccatorum sordibus expurgetur id breui temporis spatio obtineri potest per sacramentum baptismi vel pœnitentiæ; non item vt ab insitis carni passionibus, prauisque inclinationibus; quæ efficiunt, vt exigua oblata occasione in peccata vetera relabatur, diuinaque gratia excidat, ac proinde æternæ damnationis periculo se exponat. Quæ de causa, vt facilius persistere queat in exercitatione virtutum, & gratiam semel à Deo partam vsque ad vitæ exitum tueri, operam dare debet, vt in dies dictas passiones refrenare conetur per virtutem Mortificationis.

Quod non eò dico, quasi Mortificatio ex se efficax sit ad conciliandam illam animæ sanitatem, id enim citra arrogantiam notam dicere non possumus. Quis enim afferat vno aliquo ieiunio, etiam seuerissimo in pane & aqua, vel vna corporis diuerberatione etiam acerrima vsque ad sanguinem, aut denique

que

que omnium sanctorum pœnitentia
 nimum humanum perfectè sanari
 ab omnibus affectionibus inordinatis
 Quis dicat vllis humanis viribus &
 natibus, posse hominì euulsa rerum
 renarum cupiditate, inijci amore
 norum cœlestium, reiecta existimat
 ne sui, persuaderi contemptum: re
 diatis carnis illecebris, consuli casti
 tem & temperantiã. Hoc opus est di
 omnipotentia, & singularis Spiritus
 sancti gratiæ, meritis Christi Saluatoris
 nobis comparata. Ita enim clamant
 uinæ scripturæ; sic Deus per Ezechie
 lem Prophetam, promittit dum agit
 nouo testamento: *Effundam, inquit
 super vos aquam mundam, & mundabo
 ab omnibus inquinamentis vestris, & ab
 uersis idolis vestris mundabo vos & dabo
 vobis cor nouum, & spiritum nouum ponam
 in medio vestri, & auferam cor lapideum
 in carne vestra, & dabo vobis cor carnis.*
 Hæc nimirum est aqua purissima gra
 tiæ, qua efficaciter renouatur cor
 spiritus noster; ac ad integritatem spi
 ritualem, quam per lapsum amiserat
 quodammodo reuocatur. Quæ gratia
 non beneficio legis, nec virtute natura
 li rationis, sed efficacitate meritorum
 Christi Domini nostri nobis commu

Ezech. 36.

nicatur, teste Apostolo, qui in sua persona exprimens hominem carnalem passionibus obnoxium, & à carne seruituti peccati subiectum, in hæc verba exclamat: *Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius: hoc est, de corpore mortali ob corruptionem primigeniam, morti corporali & spiritali ob peccata subiecto. Et responderet: Gratia Dei per Iesum Christum Dominum nostrum.* Hæc enim vim omnem subministrat spiritui, vt possit expugnare carnis petulantiam, coercere passiones, & naturæ corruptelam tollere.

Rom. 7.

Refert Cassianus senem quendam, *Col. 12. c. 13.* cum apud Alexandriam turbis infidelium circumfusus, non solum maledictis, verum etiam grauissimis vrgeretur iniurijs, eique à subsannantibus diceretur: quid miraculi Christus quem colebat, fecisset, respondisse: *Vt his, ac maioribus, si intuleritis, non mouear, nec offendar iniurijs.* Hoc stupendum robur Christus per suam gratiam pectori illius sensus impresserat. Verum dices, si corruptio naturæ per gratiam diuinam sanatur, quo sensu ergo contendamus opus esse mortificatione? Respondeo, vtriusque præsidio nos indigere. Homo enim se auxi-

lio

lio diuino adiutus mortificans, dispo-
nit se ad recipiendam à Deo gratiam.
Post gratiam autem acceptam, si
mortificatione sui pergat, promeretur
ampliores gratias, virtutes acquirit
& infusas, aliaq; eximia Dei dona
auxilia quæ magna parte naturam re-
integrare possint. Atque ita mortifica-
tio, non suis, sed gratiæ diuinæ, donis
rumque cælestium nixa viribus pau-
tim coercet passiones, ardoremque
concupiscentiæ extinguit, ac natura
fauciata vulneribus medicinam facit.

Ser. I. & 2.
de ieiun. de-
cimi mensis.

Hoc mysterium egregiè declarat S.
Leo Papa, dum inquit: *Si fideliter dilectissi-
mi atque sapienter creationis nostræ intelli-
gamus exordium, inueniemus hominem idem
ad imaginem Dei conditum: ut imitator sit
esset auctoris. & hanc esse naturalem nostri
generis dignitatem, si in nobis quasi in quo-
dam speculo diuinæ benignitatis forma re-
splendeat. Ad quam quotidie utique nos re-
parat gratia seruatoris, dum quod cecidit in
Adam primo, erigitur in secundo. id est,
Christo. Quo autem medio id obtine-
bimus? Eo, quod non multò post subi-
iungit. Quid enim potest, inquit, efficacius
esse ieiunio? cuius obseruantia appropinqua-
mus Deo, & resistentes diabolo, vitia blanda
superamus. Semper virtuti cibus, ieiunium
fuit.*

fuit. De abstinentia prodeunt castæ cogitationes, rationabiles voluntates, salubria consilia: & per voluntarias afflictiones caro concupiscentijs moritur, virtutibus spiritus innouatur. Hæc omnia B. Leo, qui nomine ieiunij, afflictionumq; voluntariarum intelligit hoc nostrum exercitium mortificationis, quo propriè caro concupiscentijs moritur, spiritus renouatur, animaque Deo ob similitudinem magis appropinquat.

Quemadmodum enim experientia ipsa nos docet, omniæ naturæ humanæ corruptionem natam ex peccato: videmus enim eam omnibus hominibus esse communem, vti declaratum est, sic eadem docet nos hoc mortificandi medio ipsam naturam restaurari, & quoad tenus recuperari salutem & integritatem quam habuerat in statu innocentiae. Id enim liquet in omnibus, qui in schola Christi seriò & sedulò operam nauant expugnandis prauis affectibus. Atque hic superit nobis copia innumerabilium sanctorum, & hominum perfectorum altissima clarissimaque rerum diuinarum cognitione præditorum, qui, quoad animæ vires patiuntur, viua fidei luce collustrati per Dei contemplationem tot arcanorum cœ-

Aug de morib. Eccl.

Ensl 2. hist.

c 7.

Hier. ep. ad

Enstoch. de

le-

*custod Virg.
Cas col. 12. c.
7. & 12.*

lestium; mysteriorumque maximorum
penetrant recessus: vt nulla lingua, ni-
lo sermone explicari possint, colloquuntur
cum eo perinde ac amicus solet cum
amico, & in contemplatione diuina
studique cum incredibili amore & veneratione
perstant, imò in omnibus rebus
creatis mira suauitate quasi Deum
præsentem, eiusque potentiam, sapientiam;
bonitatem & pulchritudinem
admirantur. Spectant sæpenumero
angelicos spiritus varijs formis, & conuersantur
illis, tanquam fratribus, conuersantur
Rerum naturalium, humanarum
diuinarum excellentem habent scientiam;
nec eos latent secreta cordium
rerum futurarum euentus. Perfèctè
bonum à malo secernunt, & in
omnibus rebus iudicant secundum
Deum, sine vilo errore & mendacio. Veritatem
habent in omnibus cum
vina conformatam, ad quam perueniendam
renunciârunt mundo & vitijs
imò mille vitas potius exponere periti sunt,
quàm in minimo illam periclitari.
Tanto virtutum amore
gratant, vt tantum non transformantur
in eas videantur, omne eorum studium
in omnis voluptas, sanctis vacare operantibus.

Quar

Quamquam autem libertate peccandi destituti non sint, tamen tanto odio prosequuntur voluntatem peccandi, omniaque scelera, ut videatur quodammodo fieri non posse, ut aliquando in peccatum lethale labantur. (nam & in rebus humanis quod admodum est factu difficile, dicitur impossibile) Sic enim carnem spiritui subiectam habent, ut in naturam spiritalem degenerasse caro ipsa videatur. Res huius seculi omnes, ut opes, voluptates, honores, aliaque temporalia bona perinde aspernantur ac nihili faciunt, ac si non essent; omnes enim cogitationes & affectiones animi sui defixerunt in virtutem, resque spirituales & inuisibiles: quæ ad Deum deducunt, & nos cum eo uniant. cæteras verò res omnes non alio respectu diligunt, quam ut materiam virtuti colendæ suppeditent. Appetitum gulæ, alioquin insatiabilem sic coercent, ut alij semel tantum interdum cibum capiant, alij in tertium vel etiam quartum diem ieiunent, idque contenti pane, herbis, & modico potu aquæ, & tamen in decrepitam usque ætatem vitam producunt. Luxuriæ ardorem sic prorsus restinguere, teste Cassiano, & ad tantam puritate-

1. Ioan. 6.

Cass. loc. cit.

lita-

ritatem animi & corporis peruen-
 nullum amplius motum inordinat
 sentiant. & si necessitate aliqua
 pulsati cogentur de humana gener
 ne cogitare, non plus commouere
 quam si de domus ædificatione
 esset. Iracundiæ quoque perturba
 nem vsque adeo cohibere, vt gra
 mis licet iniurijs & contumelijs
 nullum indignationis dent indic
 imò vehementer gaudeant. De
 passionibus omnes eousque moderat
 & compositas habent, vt quant
 totus mundus sursum deorsum
 giteretur, illi tamen à tranquillæ
 suæ statu, quam cum voluntate
 coniunctissimam retinent, detur
 nequeant. In intimis cordis sui
 tralibus, tam admirandas sentiant
 actiones & consolationes, vt licet
 obruti, vel corporis morbis, vel ho
 num persecutionibus, vel seculi
 mitatibus, intus tamen summo gaudio
 spirituali, quod exprimi non possit,
 fundantur & exultent, ac pace
 perfruantur, conscientiaque seren
 te, vt omnem sensum & intelligentiam
 humanam exuperare videantur.

Hæc est integritas & sensus spiri
 tis, quæ exercitio mortificationis acqui

ritur. & quanquam homines huius se-
culi talia non experiantur in se, non id-
circo debent ea in dubium vocare. Sic e-
nim affirmant sancti, & testantur se ea
in se & alijs re ipsa expertos; & diuina
Scriptura confirmat. Hi enim sancti, de
quibus locuti sumus, tot cœlestis gra-
tiæ donis ornati, sunt ille populus no-
uus tempore legis Euangelicæ spirita-
liter in mundo a Deo creandus, de quo
per Isaiam Deus ipse locutus est: Popu-
lum, inquit, istum formaui mihi, laudem
meam narrabit. Hi sunt, quos B. Paulus to-
ties appellat nouas creaturas, quasi di-
cat: Populus quem ego creabo, perfectè
meas laudes prædicabit. Et in Psalmis,
Populus, qui creabitur laudabit Dominum. Hi
sunt, quos B. Paulus toties appellat, no-
uam creaturam. Et de quibus alibi: Primus
homo de terra terrenus, secundus homo de cœ-
lo cœlestis, qualis terrenus, tales & terreni:
qualis cœlestis, tales & cœlestes. Quorū ver-
borum hæc est sententia. Sicut Adam
propter lapsum factus est infirmus, cu-
piditatibus terrenis addictus, sic & om-
nes eius filij: & sicut Christus peccati
expers totus fuit diuinis, & cœlestibus
rebus addictus, sic & omnes eius filij
per baptismum cum gratiæ eius donis
renati.

Isaiæ 43.

Psal. 151.

1 Cor. 5.

Gal. 6.

1 Cor. 15.

L

CA